

Ő beszél

Figyelme meghökkent és zavarba ejt.
Elszoktam tőle, hogy rám figyeljenek.
Fogatlan mókus elé mogyorót, ha szórnak.
Valaha rég, – nehezen kezdem el,
mások is ennyit szabódnak?
Nincs mit mondanom. Valaha azt kívántam,
mint egy fontos jelre, úgy figyeljenek rám,
akik szeretnek és akiket szeretek.
Kódoljanak és dekódoljanak,
hátha valóban jelentek valami fontosat.
Belebújtam odanyújtott jelmezekbe,
mikor kinek a vágya volt mellettem hangosabb.
A csend pótolhatóságom tudatának nyugalma.
Ne vermeljen bennem el téltűrő reményt,
rezdületlenségemet hiába fel ne kavarja.

Él valahol

Nagyapám haja hó.
Lovas szekéren, széles tomporú
Pej lovak mögött a bakon
vágat az égen.
Felhőbe hajt, a lovakat
a felhő közepén takarja el,
talányosan, akár egy Magritte-képen.
Homlokomon hópehely olvad.
Nagyapa, fölfelé induljak el,
vagy földre omoljak?

Ébren

A redőny résein apránként belopja magát
a Hold, és fáradtan elterül a szőnyegen.
A falu körül bóklászik a gazdátlan, reményvesztett ősz,
csimbókos bundája bogánccsal teli, fénytelen.
A kutyák nem jeleznek mégsem, a kutyák alszanak.
Magzatmázasan vergődnek elő a vemhes éjszakából
az első hajnali, hazug szavak.